

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 148/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti C. A., S., zastúpeného advokátom JUDr. R. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 111/2006 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 17 C 1390/98), za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo C. A. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 111/2006 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 17 C 1390/98) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 111/2006 konať bez zbytočných prietáhov.

3. C. A. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť C. A. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. M., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2007 doručená s'ťažnosť C. A., S. (ďalej len „s'ťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 9. mája 2007 na základe výzvy ústavného súdu z 24. apríla 2007, zastúpeného advokátom JUDr. R. M., K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 111/2006 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 17 C 1390/98).

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ (ako navrhovateľ v 2. rade) spolu s navrhovateľom v 1. rade podal 20. októbra 1998 okresnému súdu žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy. Napriek tomu, že uplynulo už viac ako osem rokov od podania žaloby, vec nie je skončená. Podľa názoru s'ťažovateľa k pried'ahom v súdnom konaní došlo predovšetkým v období od novembra 2003, keď bola vec odvolacím súdom vrátená na prerokovanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu, do júla 2006, keď sa konalo vo veci ďalšie pojednávanie. S'ťažovateľ zastáva názor, že predmetné konanie ako celok je poznačené pried'ahmi vzhľadom na skutočnosť, že vec nie je po právnej stránke zložitá, navyše hospodárska situácia s'ťažovateľa a jeho rodiny je závislá od výsledku konania.

Z príloh predložených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 4. apríla 2006 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Predseda okresného súdu v odpovedi č. Spr. 2363/06 z 12. apríla 2006 uviedol, že sťažnosť považuje za dôvodnú. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd následne nariadil vo veci len jedno pojednávanie a už vyše pol roka nemá o stave konania žiadnu vedomosť.

Sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„Základné právo C. A. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 1390/98 porušené bolo.

Okresnému súdu Košice II sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 1390/98 (teraz vedená pod sp. zn. 17 C 111/2006, pozn.) konal bez zbytočných prieťahov.

C. A. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 50 000,- Sk, ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

C. A. sa priznáva náhrada trov konania, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 148/07-15 zo 14. júna 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30

ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu č. 1 SprV/326/2007 z 26. júna 2007 bolo ústavnému súdu doručené 28. júna 2007. V predmetnom vyjadrení je uvedené:

„Žaloba o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhradu mzdy bola na tunajšom súde podaná dňa 20. 10. 1998 a sťažovateľ v nej má procesné postavenie žalobcu v 2. rade.

Dňa 19. 1. 1999 bol rovnopis žaloby doručovaný na vyjadrenie žalovanému a v apríli 1999 bolo určené pojednávanie na deň 26. 5. 1999.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 29. 9. 1999, termín ďalšieho bol určený na deň 29. 11. 1999. Z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne bolo odročené na 26. 1. 2000. Na tomto pojednávaní bolo vo veci rozhodnuté.

Dňa 19. 5. 2000 podal žalovaný proti rozsudku odvolanie, na základe tejto skutočnosti bol spis dňa 20. 7. 2000 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, z ktorého bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 7. 11. 2000 s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu zmenený a žaloba zamietnutá.

Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu bolo dňa 27. 12. 2000 podané žalobcami dovolanie, v dôsledku ktorého bol dňa 31. 1. 2001 daný pokyn pre predloženie spisu Najvyššiemu súdu SR v Bratislave.

Dňa 11. 7. 2001 bol spis vrátený NS SR s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok Krajského súdu zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

V septembri 2001 bolo rozhodnutie dovolacieho súdu doručené právnym zástupcom účastníkov konania a v októbri 2001 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie v zmysle rozhodnutia NS SR v Bratislave.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 27. 2. 2002, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený 19. 4. 2002, opätovne zmenil rozsudok nášho súdu a žalobu zamietol.

Po doručení rozsudku Krajského súdu v Košiciach právnym zástupcom účastníkov konania žalobcovia dňa 3. 6. 2002 znova podali vo veci dovolanie a spis bol opakovane

predložený Najvyššiemu súdu SR v Bratislave, ktorý znova rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis vrátil tunajšiemu súdu 30. 10. 2002.

Po doručení rozhodnutia NS SR v Bratislave bol spis 28. 11. 2002 predložený znova Krajskému súdu v Košiciach, odkiaľ bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 15. 1. 2004 s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok nášho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Dňa 16. 1. 2004 bol daný pokyn pre doručenie rozhodnutia právnym zástupcom účastníkov konania.

Dňa 4. 4. 2006 podal sťažovateľ v danej veci sťažnosť na prieťahy v danom konaní, bezprostredne po podaní ktorej bol určený termín pojednávania na deň 3. 7. 2006.

Na uvedenom pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd konanie v časti nároku žalobcu v 1. rade o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru zastavil a zvyšnú časť uplatnených nárokov vylúčil na samostatné konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. 8. 2006.

Vylúčený nárok je vedený pod sp. zn. 17 C 111/2006.

Dňa 1. 2. 2007 bolo určené pojednávanie na 5. 3. 2007, ktoré sa uskutočnilo a bolo odročené na neurčito za účelom predloženia špecifikácie nároku zo strany sťažovateľa v lehote 10 dní. Sťažovateľ doručil podanie vo veci dňa 4. 4. 2007.

V období od 27. 4. 2007 do 13. 6. 2007 sa spis nachádzal na Vašom súde.

Vzhľadom na chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné konštatovať, že dĺžka predmetného konania bol ovplyvnená predovšetkým tou skutočnosťou, že spis sa opakovane nachádzal na odvolacom i dovolacom súde, pričom obdobie, keď sa spis na týchto súdoch nachádzal, nie som oprávnený posudzovať. Na tunajšom súde vznikli prieťahy v období od 16. 1. 2004 do 21. 4. 2006.

Je však nutné poukázať na fakt, že bezprostredne po podaní sťažnosti súd vo veci začal konať.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol okresný súd.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku z 9. júla 2007, ktorým reagoval na vyjadrenie predsedu okresného súdu z 26. júna 2007, uviedol: „... aj po oboznámení sa s vyjadrením Okresného súdu Košice II z 26. 6. 2007 Spr V/326/2007 k našej ústavnej sťažnosti pokladáme súdne konanie vedené pod sp. zn. 17 C 1390/1998 resp. 17 C 111/2006 za reštančné. K priet'ahom v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 17 C 1390/1998 došlo preukázateľne najmä v období od rozhodnutia odvolacieho Krajského súdu v Košiciach z novembra 2003, ktorým Okresnému súdu Košice II vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie. Hoci toto rozhodnutie odvolacieho súdu Okresný súd Košice II obdržal a vzápätí v januári 2004 aj expedoval účastníkom konania, až do júla 2006, kedy sa uskutočnilo najbližšie súdne pojednávanie v danej veci, nevykonal žiaden meritórny úkon.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným

rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na skutkovú náročnosť tejto veci. Po právnej stránke ide o pracovnoprávnu vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu zistil, že dĺžku predmetného konania podstatnou mierou ovplyvnili aj procesné úkony sťažovateľa ako účastníka konania v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V období od 27. decembra 2000 do 24. apríla 2002 a od 3. júna 2002 do 16. januára 2004 sa predložený spis nachádzal v dôsledku dovolania podaného sťažovateľom a žalobcom v 1. rade na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Činnosť okresného súdu v uvedenom období sa obmedzila len na doručovanie rozhodnutí dovolacieho a odvolacieho súdu a predkladanie spisu obom súdom.

Ústavný súd v rámci svojej stabilizovanej judikatúry uvádza, že nie je možné pripísať na ťarchu všeobecného súdu časový úsek konania, počas ktorého všeobecný súd rozhoduje v zákonných lehotách o procesných návrhoch tohto účastníka konania (napr. III. ÚS 274/03, IV. ÚS 142/07). Z uvedeného dôvodu predĺženie konania vzniknuté legitímnymi procesnými podaniami sťažovateľa v predmetných obdobiach (t. j. takmer tri roky) nie je možné pripísať na vrub okresnému súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že okresnému súdu bol 20. októbra 1998 doručený návrh navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa ako navrhovateľa v 2. rade na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhrady mzdy s prílohami. Okresný súd po pojednávaniach uskutočnených 26. mája 1999 a 29. septembra 1999 na pojednávaní 26. januára 2000 rozsudkom č. k. 17 C 1390/98-44 určil okamžité zrušenie pracovného pomeru za neplatné a nárok navrhovateľov na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie.

Okresný súd po doručení odvolania odporkyne (18. mája 2000) proti predmetnému rozsudku predložil spis na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu. Krajský súd na pojednávaní 26. septembra 2000 rozsudkom č. k. 16 Co 268/00-87 zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol a navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa zaviazal uhradiť odporkyni trovy konania. Okresný súd vydal 11. novembra 2000 pokyn na doručenie uvedeného rozhodnutia účastníkom konania.

Okresnému súdu bolo 27. decembra 2000 doručené dovolanie navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 35/01 z 27. júna 2001 rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd po vydaní pokynu na doručenie rozsudku najvyššieho súdu účastníkom konania vec 24. októbra 2001 následne postúpil na ďalší postup krajskému súdu.

Krajský súd na pojednávaní 27. februára 2002 rozsudkom č. k. 16 Co 477/01-118 zmenil rozsudok prvostupňového súdu a žalobu zamietol, pričom zároveň zaviazal navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa uhradiť odporkyni trovy konania. Spis bol okresnému súdu vrátený 19. apríla 2002 a 24. apríla 2002 vydal okresný súd pokyn na doručenie rozsudku účastníkom konania.

Okresnému súdu bolo 3. júna 2002 doručené dovolanie navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa proti predmetnému rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 97/02 z 22. októbra 2002 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd po vydaní pokynu na doručenie rozsudku najvyššieho súdu účastníkom konania vec 28. novembra 2002 následne postúpil na ďalší postup krajskému súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 15 Co 654/02-141 z 28. novembra 2003 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 1390/98-44 z 26. januára 2000 a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 15. januára 2004 a 16. januára 2004 vydal okresný súd pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania.

Následne bol okresný súd bez relevantného dôvodu nečinný až do 21. apríla 2006, keď nariadil termín pojednávania na 3. júl 2006. Na pojednávaní 3. júla 2006 okresný súd uznesením č. k. 17 C 1390/98-175 konanie v časti nároku navrhovateľa v 1. rade o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru zastavil z dôvodu jeho úmrtia a konanie o náhradu mzdy v časti nároku navrhovateľa v 1. rade a nároku sťažovateľa o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhradu mzdy vylúčil

na samostatné konanie (vedené pod sp. zn. 17 C 111/2006). Uvedené pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu zistenia adresy manželky navrhovateľa v 1. rade a jej vyjadrenia, či si uplatňuje nárok na náhradu mzdy vo výške trojmesačného zárobku po navrhovateľovi v 1. rade.

Vyjadrenie manželky zosnulého navrhovateľa v 1. rade bolo okresnému súdu doručené 4. augusta 2006. Následne bol okresný súd nečinný do 1. februára 2007, keď nariadil termín pojednávania na 5. marec 2007. Na pojednávaní 5. marca 2007 okresný súd pojednával bez účastníkov konania z dôvodu ich ospravedlnenia, pričom pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito s tým, že právny zástupca manželky zosnulého navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľa v lehote 10 dní predloží špecifikáciu ich nárokov. Uvedené podanie právneho zástupcu bolo okresnému súdu doručené 4. apríla 2007.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že nečinnosťou okresného súdu bez relevantných dôvodov v uvedených obdobiach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 111/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 17 C 1390/98) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže namietané konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 111/2006 v ďalšom období postupoval bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu a dôležitosť predmetu konania pre zabezpečovanie jeho životných potrieb.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ako aj jeho doterajšiu dĺžku, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. R. M. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a)

a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a dvakrát po 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľa doručené ústavnému súdu 10. júla 2007 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2007